

Mèdia

COLUMNISME

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

És bonic llegir *La vida que aprenc* i anar prenent nota de les coincidències que hi detectes, de tot allò que veus, perceps i penses de la mateixa manera que el Carles Capdevila. Com ara el gust per caminar pel carrer amb els ulls tancats i agafat a algú en qui confies, o l'elogi de la bona gent oposada als cíncics, o la refutació que totes les opinions siguin respectables, la passió per la gent que fa bé la seva feina o la constatació dia sí i dia també que el temps passa, inexorable. Tinc el meu full amb notes i segur que durant la presentació del llibre a l'Auditori Axa de Barcelona la llista de coincidències es pot fer més llarga.

Una hora abans que comenci la presentació hi ha una cua molt llarga de persones que esperen la signatura del Carles. A la cua algú em saluda de lluny i de seguida identifico el Jordi Capdevila. És el tiet de l'autor i va ser el meu cap a la secció de cultura de l'*Avui*. Ja fa més de quinze anys d'això però sempre ens fa il·lusió retrobar-nos. Al cap d'una estona el Jordi em presenta el seu germà gran. És el fuster dels Hostalets de Balenyà, el fuster que apareix en molts dels articles del Carles, el seu pare. La mare del Carles, la Isabel, fa cua disciplinadament perquè el seu fill li signi un llibre. "Què hi fas aquí?", li pregunta, sorprès i content, quan li toca el torn. Ja queda poca gent a la cua.

Intergeneracional

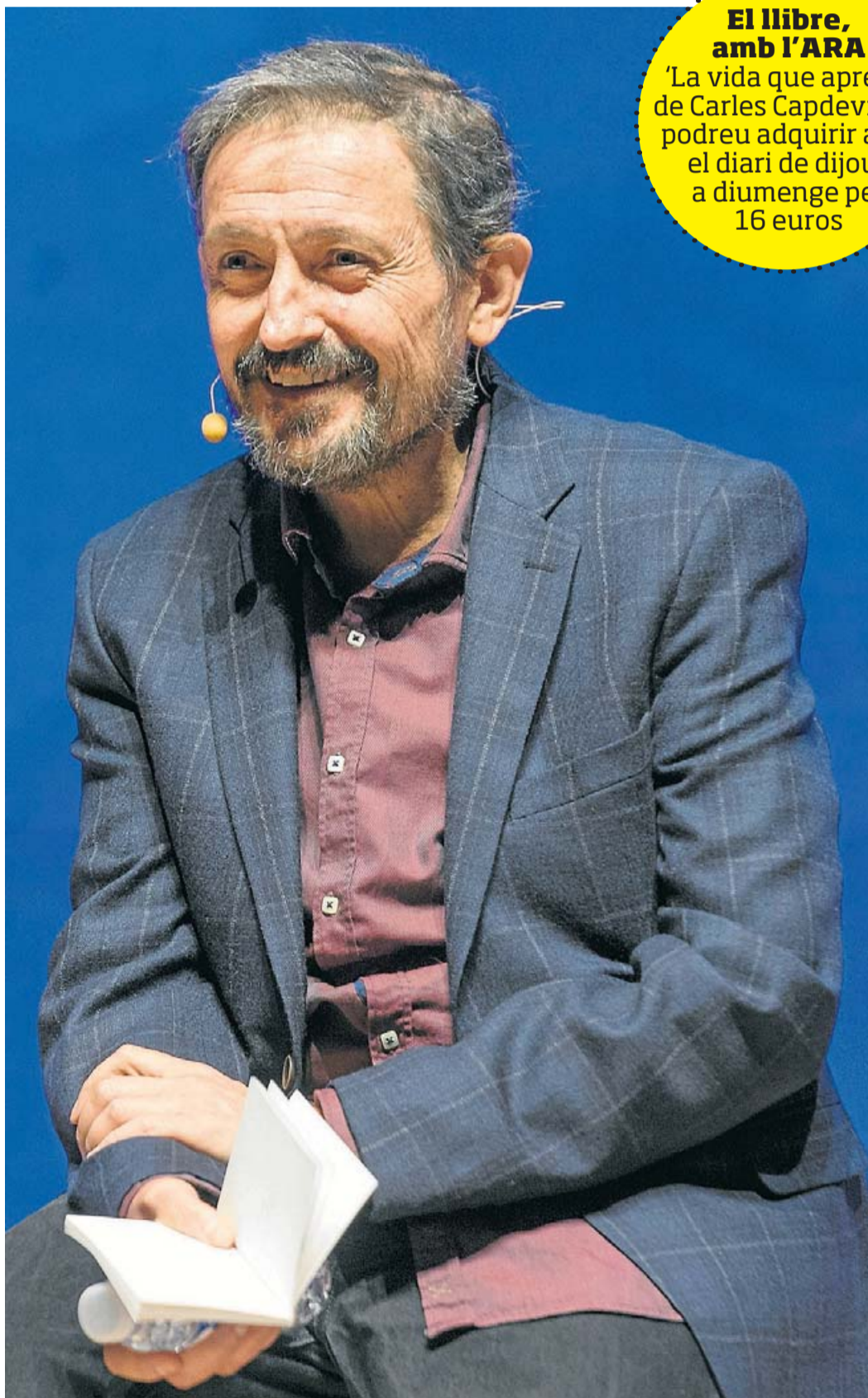
Entre el públic hi ha molts pares i mares que han vingut amb els seus pares i mares

Veig que entre el públic hi ha molts pares i mares que han vingut amb els seus pares i mares. M'agrada detectar una espècie d'intangible generacional compartit. Pares que ja són grans amb els seus fills que ja són pares. Suposo que els deu agrair llegir-se en els articles de *La vida que aprenc*. Antoni Bassas presenta "el llibre més íntim i personal del seu autor". "El Carles és un enamorat de la vida, i quan t'enamores d'algú en parles amb passió", un bon resum de les pàgines llegides. El primer article de l'antologia, "Els millors Reis de la meua vida", apareix en pantalla amb la veu del Carles i il·lustrat amb una animació precisa. Parla de la taula de ping-pong que li van portar els Reis un 6 de gener, la taula que uns dies abans havia vist serrar, polir, envernissar i pintar al fuster dels Hostalets.

Viure amb humor és el monòleg que serveix al Carles per presentar, il·lustrar i resumir el contingut del

"Us convido a dir-vos coses maques"

Carles Capdevila presenta 'La vida que aprenc', el llibre que recull els seus articles periodístics

El llibre, amb l'ARA

'La vida que aprenc' de Carles Capdevila el podreu adquirir amb el diari de dijous a diumenge per 16 euros

llibre. Sis-centes persones escoltem la llista de set coses que ens vol explicar. Transita primer per l'optimisme, esclara, "l'optimisme de la voluntat", la reivindicació dels optimistes pencaires i de l'aventura de crear i dirigir l'ARA, "una aventura on no era possible deixar de remar". També l'elogi necessàriament desmesurat dels emprenedors, les associacions, els desinteressats, la gent que es reuneix per imaginar coses i que al cap d'un temps aquestes coses estan fetes. Important és la glossa d'aquestes "coses amb sentit" que fem i que fan la vida millor. Aconseguir que es pugui dormir bé als hospitals seria, a criteri seu, un gran avenç per a la humanitat: "Un cop em van explicar que una persona havia aconseguit adormir-se i el van despertar per donar-li la pastilla per dormir".

"Hi ha motius per al pessimisme però també espai per treballar perquè als que venen darrere nostre la vida els vagi bé". ¿La millor recepta per encarar bé aquest repte? "Ser agraïts amb les coses bones que ens han passat". I una màxima: el món el podem arreglar. "Entre nosaltres, amb les mans i des de baix. Amb vocació d'artesans, de fer les coses ben fetes pel gust de fer-ho així". Anirem bé, precisa, si desconfiem dels poderosos que ens recomanen tenir menys escrúpols i la pell més dura.

Proper

Aconseguir que es pugui dormir bé als hospitals seria un gran avenç per a la humanitat

El Carles està content d'explicar-nos el cas d'una amiga seva -"mestra artesana" - que treballa en una escola de les anomenades d'alta complexitat. És habitual que després de les classes vagi a casa d'algun dels seus alumnes, es preocupi pels problemes de la seva família i se li acudeixi penjar cartells al carrer per aconseguir que la mare del nen trobi feina. "La meua amiga dorm bé", diu, i això és la prova irrefutable del benestar.

Al final del monòleg apareixen les persones que tenen cura de les persones, les infermeres que posen la mà sobre un pacient per consolar-lo i les cartes al director dels que agraeixen a algú el bon tracte que han dispensat a un familiar seu que acaba de morir. Tocaria estar trist i lamentar-se però la reacció que surt és agrair.

"La vida és tragicòmica, sí, i el sentit de l'humor és un acte sublim de la intel·ligència", conclou el Carles. Com aquell dia que un lector li va agrair haver-lo fet riure molt amb un dels seus monòlegs i, acte seguit, un altre li va donar les gràcies per haver-lo fet plorar amb l'article de la seva mare venint a cuidar-lo a casa. "Us convido a dir-vos coses maques", acaba la presentació, i estic content perquè ja tinc la llista més llarga. —

Sis-centes persones van omplir l'auditori AXA per compartir amb Carles Capdevila l'aparició del seu nou llibre. MANOLO GARCIA